

Полковник Логинов дойде в канцеларията мрачен. Току що се залови за работа и заповеда да му се докладват разни писма, твърди стъпки в коридора отвлекоха вниманието на всички. Вратите силно се блъснаха и прага така се прескочи от поручик Ползиков, като че ли некой го тласна от дигре. Приятно развълнуван той захвана:

— Знаете ли Иван Павлович новината? Негово Височество по дяволите захвърли конституцията! Отдавна требваше това да стане? И разгони либералната сволач! Ох, главата ме боли: с Стоилова цела нощ гуляхме

Полковник Логинов нищо не отговори. Когато поручик Ползиков си отиде, той без да се обжрне към некого от присъстващите каза:

— Молоко сос!

Мнозинството от руските офицери не сжчувстваха на преврата. Но като хора на дисциплината, при това и в чужда страна, в която се считаха времени дейци, държаха се на страна и не рекламираха своето несжчувствие. Само трима си позволиха открито да осждят постъпката на „пришелеца“: полковник Логинов, майор Гурски и майор Рябинкин. Кликата около Ползиков се обяви партизанин на княза и агитираше против „либералната сволоч“. А некой от казаната клика отидоха до толкова далеч, че рекламираха готовността си да умират за „Негово Височество“

Превратът раздели българските офицери на два враждебни лагери. Подпоручик Георги Петков най-много си дереше гърлото, за да вика в унисон с кликата около Ползикова, че трябва да се избеси „либералната сволоч“. Против преврата открито се обяви подпоручик Никола Константинов. Кликата около Ползиков тжрсеше неблагонадеждни български офицери. Те се преследваха. Подпоручиците Вазов, Караванов, Сарафов, Църковски бидоха принудени да напуснат редовете на българската армия и да постъпят в румелиската милиция.

Вечерта на 27 април тжлна около 100 души, на чело с митрополита Мелети с тжпан и зурли тржгна да манифестира из улиците. Стигна къщата на Паренсов, дето живеше князът. Започна се бесно викане на заржчаното ура. Князът излезе пред тжлпата. Митрополит Мелети се изтжпани пред княза и започна да говори от името на народа, който е дошъл да засвидетелствува пред височайшите стъпки, че е готов да умре за своя любим господар. Князът засмен до ушите, благодари, като сжщевременно залови ръката на Мелети искаше да я целуне. Стана сборичкване, защото Мелети н, позволяваше.